

Dolenjske Novice.

Izhajajo 1. in 15. vsacega meseca. Cena jim je za celo leto 1 gld., za pol leta 50 kr. — Naročnino in dopise sprejema i. Krajec v Novem mestu.

Kdor želi kako oznanilo v „Dolenjske Novice“ natisniti dati, plača za dvostopno petit-vrsto 8 kr. za enkrat, dvakrat 12 kr., trikrat 15 kr.

Gospodarske stvari.

Kmetovalci pa kmetijske postave.

III.

Enako, ali še bolj, kakor gosenica škoduje beli črv, ogrc ali podjed raznim kmetijskim rastlinam. Toda do njega nam je mnogo težje priti, kakor do gosenic, kajti gosenice prezimujejo in žro na drevji, prosto pred našimi očmi; ogrci pa so skriti v zemlji ter objedajo rastlinam korenine. Zato jim ne moremo lahko do živega. Sicer si skoraj gotov, da najdeš podjeda pod uvelo rastlino, toda kedaj bodeš preiskal zemljo? To ni mogoče. Zato moramo tudi po njegovem rojstvu povprašati; znabiti njegovim starišem lažje stopimo na prste. — Prepričan sem, da marsikateri kmetovalec ne ve, od kod da pridejo ogrci in zakaj jih je po nekaterih njivah mnogo več, nego po drugih. Pred nekaterimi dnevi slišal sem na polji ženo, ki je tožila svoji sosedi: „Sama ne vem, od kod je toliko črvov prišlo? Včasih so bili samo pri gozdih, sedaj jih je pa povsodi vse polno. Kar po trije ali štirje so skupaj. Že sem jih hotela pobirati, pa nisem imela košare pri sebi.“ — „Črva“ je res toliko, da mora biti človek kar žalosten, ako pogleda po polji. Tu pozna se komaj, da je bil vsejan oves, tamkaj so ravnokar podorali turšico, na sosednji njivi kažejo se sumne rjave záplate; poleg še precej hobotno rasteče rastline poveša po več drugih žalostno glave in kar ne more kvišku. Tudi v pesi je že mnogo rastlin suhih, mnogo jih vene. Če potegnemo hira-jočo rastlino iz zemlje, vidimo, da ima objedene korenine in ako preiščemo na tistem mestu zemljo, najdemo notri ogrca ali pa tudi več skupaj. Od kod ta požrešna nesnaga?

Vsakdo se gotovo še spomina, v kako ogromnih množicah se je lansko leto prikazal navadni ali rjavi hrost. Pal je po hrastu, divjem kostanji, javoru itd. ter je klestil in žrl, da je bilo joj. Kmalu je bilo vse golo. To je še dobro, da hrost ljubi omenjena drevesa bolj nego sadno drevje. Ne smemo pa misliti, da tega ne mara; nobeno se mu ne upre, posebno pa češplja in sliva ne in

tudi na sadnem drevju mnogokrat dosti škode napravi. Ker pa se rujavi hrost ne prikaže vsako leto v tako veliki množini (kajti potrebuje za popolno svoje preobrazenje 4, v gorkih krajih 3 leta), bi nam še ne delal take preglavice, ali zárod je mnogo hujši od njega samega. Oplojena samica znese v zemljo okoli 30 jajec, iz katerih se izvale v 6. tednih ličinke. Pomniti pa je, da samica najraje položi jajca v rahlo zemljo, ker lažje vánjo zleze. Od tod tudi pride, da se ogrci na takih njivah, katere so bile v hrostovem letu dobro obdelovane (po okopavinah) v veliko večjem številu prikažejo, kakor na drugih, posebno na trdih in zelo zaraščenih. Hrosti potem poginejo, ličinke pa, katere tudi ogrce, podjede ali bele črve imenujemo, začno žreti in žro s kratkimi prenehljaji skozi 3 leta v zemlji rastlinam korenine. Prvo leto ogrc sicer ne škoduje mnogo, ker se le bolj od prhlice živi, tem večjo drugo, največjo pa tretje leto. Zadnje leto se po kratkem žrenji zabubi in v tej izpremeni v hrosta, kateri prihodno pomlad pride na dan. — Kako mu hočemo vojsko napovedati? Ogrce sicer lahko uničujemo, kadar zemljo obdelujemo; posebno, kadar orjemo, pobirajo jih lahko otroci za plugom. Tudi vidimo razne tice, kako jih iščejo po polji. Toda kaj bode vse to v primeri z množico ogrcev. Največ pokonča jih najbrž krt, v čegar kraljestvu se nahajajo in kateremu prav v slast gredo. Toda poleg vsega tega odnese še toliko ogrcev pete, da je ob hrostovih letih vse živo te nesnaga. Hrosti nam potem objedajo drevje ter ob lepem, mirnem vremenu tudi okrog letajo. Proti jutru pa, ko je zrak hladan in vlažen, drevje s hrosti vred pa rosno, takrat so nekoliko otrpli in ne ljubi se jim izpreletovati se. Takrat je tudi najugodnejši čas za pokončavanje. Pod drevo, kamor so se vsedli, razprostrimo rjuhe in drevo dobro potresemo. Hrosti otrpli, leni in rosni ne morejo lahko zleteti in popadajo na podložene rjuhe, katere brž zvijemo ter hroste pomorimo. Morimo jih najlažje s parjenjem. Rjuho, v kateri imamo hroste, pomočimo v kotel z vrelim kropom, potem pa jih damo kokošim ali prašičem, porabimo jih za gnoj, ali kako drugače. V vsakem slučaju nam nekaj zaležejo.

Ali tudi tu bojevati se je s težavami. Mnogo je namreč ljudi, katerim nikakor noče v glavo, da bi ogrci nastali iz hrostov. O tem se je prav lepo izrazil prof. Erjavec v svojej knjigi: „Naše škodljive živali v podobi in besedi“, pišoč: „Zdaj iz tega, zdaj iz onega kraja prihajajo tožbe na strahovitega „črva“, ki hoče uničiti vso rast. Zdaj iščejo ljudje dobrega sveta, ko skoro ni moči pomagati. A ko se drugega leta pokažejo hrosti v nešteti množicah in se jim od vseh stranij priporoča loviti in pokončevati silnega sovražnika, držé vendar roke križem premnogi, ki so lani zaradi črva zdvojevali. Lanska beda je pozabljena, ta in oni se ti bode celó v obraz smejal, ako mu dokazuješ, da je lanski črv in letošnji hrost ena in ista žival. Takemu človeku pač ni pomagati“. Pomniti je, da je le redko mogoče brez huda kaj doseči. Saj že star pregovor pravi: „Pomagaj si sam in Bog ti bode pomagal. Ne smemo misliti, da nam bo Bog za nekaj „očenašev“ v sili brž prezrl prejšno nebrižnost. Saj nam je dal um in pamet, da tudi sami lahko presojava, kaj nam je v korist in kaj v škodo, ter se potem škode varujemo. — Da se pripravijo tudi leni, omahljivi in neverni do tega, da uničujejo hroste, treba je zopet postaviti, katera jih k temu sili. In tako postavijo tudi imamo. To je ista, o kateri smo že zgoraj nekaj slišali. § 3. pravi:

§ 3. Zgoraj imenovani ljudje (§ 1.) so tudi dolžni hróste, dokler kóli so v perútih, vsak dán tistega rokú, kar ga ustanovi župan, posebno zjutraj za hláda, odtrésati z lepótnega in sádnega drevja, s povrtnega grmícja, z drevorédov in z drévja ob krajéh zeló bližnjih gozdov, a nalovljeno žival potem ali moriti in zakopavati ali jo kakó rabiti v korist svojega zemljedélstva.

Po órnem polji naj se mej oránjem ali kopánjem máhoma za plugom, za motko ali za lopáto podjédi (podzémeljski béli črvjé) pobirajo in takój pokončávajo.

Takó ravnati véleva nam postava. Znano nam je tedaj, da izvrševanje te postave le nam, kmetovalcem, koristi. Mi bi je sami od sebe ali iz nevednosti, ali nebrižnosti ne izvrševali; ker pa nam véleva postava, moramo storiti. Zato pa tudi postava véleva županom, da pazijo, da vsi store svojo dolžnost.

§ 4. Župánu je glédati, da se tésnó svojih dolžností (§§ 1—3.) držé vsi zemljíški gospodarji, uživáči in zakúpniki.

Kjer némajó poljáka, tam naj župan, dokler je tréba, najme jednega ali več poljskih paznikov, če níj drugače, tudi ob troških óbčinske blagajnice.

Ako ne bi kdó zatíral goséničjih mešícikov, kateremu délu je vsako léto časa najdálje do konca macedija méseca; ali ako se ne bi kdó poprijél goséničjega obiranja, obče ukazanega, bodi si to kadar kóli mej létom; ali ako ne bi kdo hotel do ustanóvljenega rokú pokončávati hróstov, podjédov in drugáčnih žužélek, kvarljivih zasajénim ali vsejánim rastlinam: tedaj tréba poskrbétí, da to délo drugi ljudjé opravijo ob zamúdnikovih troških.

(Dalje prihodnjič.)

Konjska dirka v St. Jerneju.

11. septembra t. l. bo konjska dirka v St. Jerneju. Konjske dirke imajo ta pomen, da konji kacega okraja pokažejo, kateri so najboljši. Take dirke se ne napravljajo za šalo. Pri dirkah se izvé, kateri konji so glede telesne moči, ustrajnosti in hitrosti najboljši in take kobile in žebci se potem za rejo porablajo. Konjereja, kakor vse, kar človek sadi ali redi, mora na to gledati, da zmiraj boljši sad, boljši zarod dobi. Nobeden kmetovalec ne bo slabo seme zasejal in pametno je tudi, da se najboljše, najčvrstejše živali jemljejo za rejo konj in druge domače živine.

St. Jernejski okraj in kar ga je doli proti Brežicam in tje do Mokronoga se po večjem na Kranjskem bavi s konjerejo. Tu so tudi narlepši pašniki za žrebeta in dosti je tukaj dobre klaje. V teh krajih bi se lahko konji izrejali, ki bi še večje cene dosegali, kakor jih že zdaj dosežejo. Premiranje najlepših kobil in žebet, ki je vsako leto, precej koristi. Marsikateremu je za premij v denarji, narveč pa je vsem za čast, premirano živinče v lasti imeti. Dobra misel je, tudi z dirkami pričeti.

Prva dirka pri nas na Dolenjskem ne bo Bog si ga vedi kako hitre konje pokazala; naši ljudje rabljajo konje po večjem le za težko vožnjo, malo teh konj se rabi za hitro vožnjo. In je tudi razloček, ako se konj včasih za težko, včasih za hitro vožnjo rabi. Konj, ki bo zmiraj le za tek vporabljen, bo druge noge za hitrost imel, ko konj, ki mora danes orati, jutri teči in zopet težak voz vleči. Tudi naši konjerejci ne porajtajo dosti za lahke vozove, kedar konja za beg porablja in ne za konjsko upravo. Tisti komat, ki ga dobi konj za oranje, dobi tudi, kedar se pelje naš mož v cerkev, ali na kak somenj. Ovsa naši kmetjski konji le v ajdovi setvi ali če drugače trdo delo opravljajo in tega ne dosti ne dobijo. To pa le pred delom; da bi vsaki dan te močnejše klaje se navžili, tega v najboljših hišah nij. Naši konji so tedaj preveč vampasti, — to jim brani, hitrim biti, neglede tega, da moč žil nij taka ob krmi ali detelji, kakor ob ovsu.

Ali vkljub temu se bodo na St. Jernejski dirki prav lepi in tudi dobri konji, posebno kobile vidile. Naj tedaj naše konjerejce ne odvrne od dirkanja, če si mislijo, da ne bo lahko cilja v malih minutah doseči. Kar letos ne bo, bo drugo leto. Dosti pomagajo svojim konjem, ki jih k dirki pripeljati hočejo, do večje hitrosti s tem, da jih pred dirko in že zdaj vsaki dan v hitri vožnji vadijo. Lahka oprava (ceik) in lahek voz in močne vajeti, morajo za to vzeti ter zmiraj jednemu človeku vajo in istemu potem tudi vožnjo pri dirki prepustiti. Konj se mora

navaditi na kočijaža, „ceig“ in voz in kočijaš na konjske posebnosti. Ob nedeljah je dobro vozariti tam, kjer se ljudje po ali pred mašo shajajo, da se konji navadijo na več ljudi. (Pri dirki septembra mesca bo dosti ljudi.) Konji, kobile, ki se za dirko vzeti hočejo, se morajo že zdaj drugače klajiti. Mast in voda mora iz njih trupel ven. Konjska mast nij dobra, pravijo. Ne preveč napajati in več ovsa dati konjem, ki bodo dirkali, oziroma kobilam katerih bo največ, ki bodo tekale za čast in premije.

Angleži in tudi naši ljudje v Bosni par tednov pred dirkanjem one konje, ki jih hočejo na dirko postaviti, s plahto pokrivajo, da se močno spote. Konj se pokrije s plahto, se potem malo zmirno jezdi in potem v hlev postavi. Konj se potem poti in to potenje se pusti 10—15 minut. Potem plahto odzamejo in konja dobro do suhega zdrgnejo s slamo (zribajo). Potem se da konju 1—2 litra bolj mlačne vode piti in se malo zvnaj na zraku sprevaja. To se stori jedenkrat do trikrat na dan. S tem se konju mast vzame. Najložje se pa to s tem stori, da se konj, odločen za dirko, vsaki dan v lahek voz zapreza in dan za dnevom delj časa ž njim hitro vozi in po vsaki vožnji dobro s slamo zdrgne. Torej večbanje in dobra klaja (foter) je prvo, kar pomaga doseči premije.

Torej z ovsom iz kašte in 3 tedne konje, ki jih imate za dirko pripravljene, vaditi bežati. Te tedne pa istih konj ne smete vprezati v težko vožnjo. Ovsu vsaki dan več in zadnje dni 12 litrov na dan. Zadnji teden pred dirko je tudi dobro dirkalcem dati vsaki dan par surovih jajec.

Pred dirko je dobro pogledati, ako na vozu nij kaj pohabljenega in na ceigu — konjski opravi. Plašnice dajte stran in to že tedaj, ko konje za dirko vadite, tako da konj lahko vse vidi in tudi če ima kočijaš bič v rokah. Konji naj bežijo brez tepeža. Dajte že zdaj dirkaljce lahko podkovati. — Lahek podkov dosti zljajša konju beg.

To v kratkem, kar vem iz lastne skušnje, da je dobro, hitrost konj povekšati. Dr. Slanc.

Levstikova slavnost.

Zavedni rodoljubi v Vel. Laščah sprožili so misel, in pričeli tudi nato delovati, da se postavi našemu slavnemu rojaku Fran Levstiku dostojen spomenik, da je pa to prizadevanje obrodilo sijajen uspeh, prepričali smo se minolo nedeljo v Vel. Laščah do celega.

V saboto uže so bile Lašče in bližnje vasi s zastavami, velikimi mlaji in lepimi slavoloki z napisi ozališane. Došlo je uže ta dan obilo slaviteljev iz raznih strani naše domovine, med katerimi mi je posebno omeniti našega dol. „Sokola“. Zvečer je svirala godba „večernico“ in kasneje se je zbralo obilo občinstva na Grebencevem vrtu, kjer je bila zabava.

Drugo jutro, nedeljo, pa je uže na vse zgodaj zbudilo nas iz spanja pokanje topičev in godba svirajoča „budnico“. Polagoma se je jel pomikati narod iz raznih strani v Vel. Lašče, med katerem so nam posebno všeč bile prijazna dekleta v narodni noši iz Ribnice; došla je v jutro tudi požarna bramba iz Žužemberka. Okoli devete ure pa je prišlo nad 30 voz iz Ljubljane in to večinoma odličnih narodnjakov, med katerimi je bilo več državnih in deželnih poslancev in več odlične gospode; ljub. „Sokol“, ljub. čitalnice pevski zbor, pevsko društvo „Slavec“, vsako društvo s svojo zastavo, deputacija narodnih kolesarjev, deputacija čitalnice iz Sent-Vida nad Ljubljano s zastavo. Pred Rašicami, kake pol ure od Vel. Lašč sprejel je slavnostni odbor in prijazne gospice Hočevanjeve iz Rašic vse došle slaviteljke pri slavoloku, gospice nakitile so zastave vseh društev z venci in trakovi, kolesarjem pa izročile krasen šopek; zahvalili so se zastopniki vseh društev za sprejem. Nato pa korakali čez Rašico, katera je bila vsa v zastavah, potem se v vozove posedli in odpeljali proti Vel. Laščam; kjer so pa pričakovali pred slavolokom vse došle: ogromno naroda, godba, slavnostni odbor na čelu mu g. notar Lenček, občinski svet s županom Mat. Hočevanjem, nad 30 deklet v krasni narodni noši in požarne brambe. Pozdravil je vse gosp. notar Lenček v imenu slavnostnega odbora, župan Mat. Hočevar v imenu občine; narodne dekleta pa so odličile vse došle s šopki. Med sviranjem godbe in pokanjem topičev korakal je ves spreved v Vel. Lašče, kjer je bil odmor in zajutrek.

Kmalu pa so nas vabili rogovi „Sokolov“ skupaj, na kar smo odišli v cerkev k sv. maši. Sv. mašo je daroval gosp. župnik z asistenco, na koro je pel jako lepo Sent-Jakobski pevski zbor iz Ljubljane Po sv. maši se je vršila slavnost odkritja spomenika. Pred cerkvijo, na ravno pravem prostoru je postavljen lep spomenik, kake tri metre visok, iz mramorja izsekan in z lepo ograjo; okolu tega so bila v čvetokotu postavljena razna društva in zastave; za red so skrbele požarne brambe.

Na pripravljen prostor stopil je slavnostni govornik g. notar Janko Krstnik, ter v lepem govoru risal življenje in delovanje slavnega Levstika, povedal nam, kako burno življenje je imel, a malo brezskrbnih dni; kljub vsem tem okoliščinam pa je bil zelo plodovit in delaven na slovstvenem polju, bodisi kot pripovednik bodisi kot pesnik. Največe zasluge pa ima, da je opilil jeziku našemu gladko mu rujo. „Slavec“ je zapel Jenkovo „Molitev“. Na to je izročil predsednik slavnostnega odbora g. Lenček spomenik v varstvo občini, nakar se je zahvalil g. župan Mat. Hočevar in se spominjal presv. cesarja Fran Josipa ter zaklical trikratni „živijo“ in „slava“, ljudstvo okolu 5000 pa je burno odmevalo s „živio“ klici, pevcii so zapeli cesarsko pesem. Na to so okinčali spomenik z lepimi venci in trakovi razna društva in korporacije, omeniti mi jih je posebno: Ribniških in domačih deklet, novomeških in več drugih društev.

Po eni uri bil je slavnostni obed na vrtu Grebenčeve gostilne, udeležilo se ga je 280 oseb, pri obedu je bil tudi g. Thoman vodja okrajnega glavarstva iz Kočevja. Med obedom svirala je godba, „Slavec“ in čitalniški pevski zbor sta se odlikovala v petji, posebno priznavanje je žel „Slavec“ v zboru s tenor-samospevom „Naša zvezda“, v kateri se je odlikoval znani spretni tenorist Pavšek. Med raznimi govorniki nam je omenjati g. Lenčeka, kateri je

napil pres. cesarju, vodjo okr. glavarstva g. Thomana slovenskemu narodu, dalje g. prof. Levca, g. Tavčarja, prof. Šukljeja, prof. Celestina iz Zagreba in več drugih. Došlo je tudi več brzojavk iz raznih pokrajin Slovenskih.

Po obedu smo odšli v bližnje Retje na pravi dom Levstikov, kjer je zagledal rojak slavnega spomina luč sveta. Retje je mala, pa čedna vasica kake pol pičle ure od Lašič in Levstikov dom je borna kočica na pol lesena na pol zidana, s slamo krita. V Retjah pozdravili so nas občani na čelu jim g. Gruden. Pred rojstno hišo, kjer je uzidana spomeniška plošča, postali smo vsi, govoril je g. Ivan Hribar ter v izgled stavil slavljence, bodril je i vse ostale na delovanje v slavo naše domovine. „Slavec“ pa je zapel lep zbor. Radi bi se še dalje mudili na Levstikovem domu pa preteči dež nas je silil na povratek v Lašče.

Na večer so bile po raznih gostilnah veselice v Laščah, posebno pa pri g. Grebencu, dež pa jo je prav s „curkom“ vtil in tako preprečil večerno zabavo da so se kmalo jeli odpravljati gostje na razne strani. Veliko Laščani bodo gotovo z vso skrbnostjo in ponosom varovali spomenik Levstikov, drugim udeležencem pa bode i ta dan v Velikih Laščah ostal v spominu. Slavnostni odbor pa sme popolnoma zadovoljen in ponosen biti, da se je ta slavnost v kratkem času, ako poleg te tudi razne druge slavnosti in nprave v poštev jemljemo, velikansko in častno dovršila.

—r.

Kaj je novega po avstrijskem cesarstvu?

Delavcev, ki so bili v Zagorji in v spodnještajerskih rudnikih delo zavoljo prepričlega zasluzka ustavili, vrnilo se je le malo k delu, ker so jim lastniki premalo povišali mezdo. Nekateri so šli rajše h kmetom služiti, drugi pa po svetu s „trebuhom za kruhom“.

Hrvatska je zgubila dva velika domoljuba. V Zagrebu je umrl plemenitaš in pisatelj Ivan Kukuljevič Sakcinski, bivši veliki župan in dolgoletni predsednik „Hrvatske Matice“; v Pragi je pa oči zatisnil veliki general Ivan Filipovič, ki je bil l. 1878 Bosno zasel in ondi nekaj let „novo Avstrijo“ vodil. Bil je junak in blag človek, ki se svojega maternega jezika nikdar sramoval ni, marveč po vzgledu slavnega Jelačića živel za svojega cara, za Avstrijo in za Hrvatsko.

Vlada je razpustila neko „šolsko društvo za Nemce“, ki pa je delalo le bolj nemško politiko, ne da bi mu bilo v resnici mar za nemško šolstvo med nemškim narodom na Avstrijskem. Naj bi se peruti prikrajšale še onemu nemškemu „šulferajnu“, ki se med Slovane vriva, in ki zdaj išče n. pr. Slovence, kateri bi hotel na nemški šoli v Sevnici slovenske otroke ponemčevati.

Kaj je novega po širokem svetu?

Avstrijski cesar je odpotoval v Berlin obiskat nemškega cesarja, ki se je ravno kar vrnil

iz Angleškega, kjer je bil kot gost angleške kraljice lepo sprejet.

Z sabljami in besedami zopet nekaj rožljajo. V Berlinu je baje neki major vojake nagovoril, da naj se pripravijo lepo za parado, kedar prideta avstrijski, in potem ruski cesar. Prvi naj vidi, da ima nemški cesar čvrste zaveznike, drugi pa, da utegnejo ti biti tudi za boj pripravljeni, hrabri nasprotniki. Če je to res, tedaj je to hud tobak za ruskega carja.

Bolgarska je vzela precej veliko na posodo; bojé se, da si pa utegnejo s posojili le ministri opomoči, deželo pa enako Srbiji v dolgove zabresti.

Na **Francoskem** teče še zmirom pravda zoper znanega generala Bulanžeja.

Upor na Kreti hočejo Turki s silo ukrotiti.

Piše se nam:

Iz Šent Jerneja. — Ob meji Brusniške župnije, na holmcu med muogimi vinogradi stoji lepa podružna cerkev fare Šent-Jernejske, krasna zgradba sv. Roka na Tolstem Vrh. — Radi hodijo ljudje sv. Roka počastiti, bodi si ob njegovem godu, bodi si druge dneve v letu, da ga prosijo pomoči, bodi si v telesnih ali dušnih ranah. — Skrbeli so gg. župniki in tudi ključarji, da se je hiša božja vedno lepšala; kajti vedno radi molijo njih predniki „Gospod, ljubil sem lepoto tvoje hiše in bivališče tvojega veličanstva“. Mnogo reči se je že tukaj omislilo. Že pred več leti so krasno sliko v stranskem altarju „Marija Pomagaj“, omislili, in sedaj hodi še več ljudi gori pomoči in tolažbe prositi.

Ker je vže v cerkvi večji del vse v lepem redu, omislila sta ključar J. Franko v Hrastji z ravno letos vpokojenim g. župnikom in duhovnim svetovalcem Jan. Ev. Vovkom, za to cerkev bolj ubrano zvonenje. — Lepo zvonenje je bilo vernemu slovenskemu ljudstvu vedno všeč, zato so novi zvonovi bodi si podružnici ali farni cerkvi poseben ponos. Prejšnji veliki zvon je tehtal kakih 5 centov in imel napis „Tempestate libera nos Domine, Labaci 1737“. Ostal je ta še in je sedaj srednji. Veliki, ki ima glas „G“ in mali pa „D“ sta pa nova. Ubrani so prav dobro ter tako milo in harmonično zvonijo, da bi jih vedno poslušal. Se vé, ko bi bil večji še težji, bi naredil vse drugačni efekt, pa kaj se hoče, ker ni denarja. Toraj le pridite častiti romarji na sv. Roka dan, in potem v nedeljo, ko bo žegnanje tudi novih zvonov, bodete sami videli in slišali krasoto in miloto lepo ubranega zvonjenja sv. Roka in Marije Pomagaj na Tolstem Vrh! J. Saje.

Iz Stare Vasi pri Vidmu ob Savi. — Dne 24. julija so našli pri nas v potoku mrtvo dete. Imelo je vrat prerezan in desno ročico in

nožico odrezano. Gopod župan Pribošič je to stvar koj sodnji naznanil in ta je stvar precej pregledala. Koj dne 25. julija imeli so grozovito mater vže v rokah. Izdala jo je bila njena mati sama. Nesrečnica ni tajila svoje hudobije. Povedala je, da je detetu z ostrim nožem vrat prerezala in namenila ga vreči v mimo hiše tekoči potok, ki je ravno takrat zeló narasel. Da bi pa kje ne zaostalo za kakošnim grmovjem, odrezala mu je grozovitnica še poprej roko in nogo. To storivši je zavila vse skupaj in skrila na postelji pod odejo. Bilo je to zjutraj ob osmi uri, in še le zvečer ob ednajsti uri ga je vrgla v vodo, ki ga ni daleč od Stare vasi odnesla. Ko jo je žandar vprašal, zakaj je to storila, dejala je, da ni imela miru pred materjo. Prijeli so jo in ker ni mogla iti peš, djali so jo na voz in odpeljali v Brežce na preiskovalno sodnijo. Ali se je mati njena tudi vdeležila hudodelstva, pokazalo se bo kasneje.

Iz Istre. — Po obljudi, g. vrednik, Vam moram kaj sporočiti iz onega kraja, kateremu se navadno reka „tužna Istra“. Po vsem ta pridevek ni resničen. Istra ima pač žalostne kraje, kamnite, nerodovitne — ali jako veliko njenega prostora je, kateremu smemo reči, da je istinito lep, tako srednja Istra, krog Pazina, Gračišča, Pična, itd. Marsikak Dolenjec bi zavidal te kraje, ako bi jih primerjal s svojim posestvom, posebno še, ko bi videl kako trta rase tu, kako pa v njegovih kamnitih goricah. Na Dolenjskem rodi trta le po višjih ali nižjih goricah, tu tudi in še posebno dobro v nižavi — po njvah. Da prelep je pogled, ko vidiš, kako se tri do štiri nepregledne vrste trsja vsaksebi vrsté. Dolenjca stane kolje jako veliko — Istrijana neizrečeno malo, kajti za kolje mu služijo drevesca. S trto vred se zasadi drevesce, ki naj jo nosi; ko nekoliko odrase, se zvežejo med drevesci in trs ima mostek, po katerem naj razprostira svoje poganjke ter razbeša svoj sladki sad. Bolje bi bilo, ako bi namesto teh zasajenih dreves zabijali v večej daljavi kole ter zvezavali z žico (dratom), kajti drevesce zemlji tudi jemlje hrano. Kjer je pa le potreba količa, tamo se zasadi, pa ne kostanjev, leskov ali smrekov, marveč navadni trst, ki zraste tu v Istri močan in krepak pa stane kaj malo. Količi leseni bi bili za Istrijana mnogo predragi, ker je tu les jako drag. Vsacih sedem let Istrijan poseka vse kar mu rodi loza in to drobnjad proda v mesta za drva jako drago. Oni trdijo, da je tako gospodarstvo pametno, da jim več nese; a jaz bi pa mislil, da bi dobili precej več novcev, ako bi pustili, da bi grmičevje izraslo v lepa debela — v gozd! In dežela, koliko bi bila lepša! Reči moram, da v Istri človek najbolj pogreša lepih gozdov. Pa je uže tako — vsak kraj dela po svoje.

Letina je v Istri letos srednja, deloma bode

slaba. Seno kosé še le sedež — a je gotovo prezrelo. Imeli ga bodo mnogo, ker letos tu ni bilo suše. Pšenico in ječmen so tudi ravno kar doželi. V nekaterih krajih je to žito lepo, v družih ga je trla rija. Koruza — tukaj pravijo turkinja ali fermentin — je povsod lepa. Zelja pa ne bodo imeli letos Istrijani nič; — vsega jim je končal nekov mrčes. Zato se kaže, da ga bodo letos naši Ljubljancani, Šentpetrčani, Posavci semkaj dobro prodajali.

Vina so imeli lani Istrijani veliko in jako dobrega, drugačna je letos. Kazalo je lepo, ali ta nesrečna perenospora — strupena rosa — ga jim sedaj grozovito končava. Okoli Pazina in Gračišča (morda tudi drugod) še ni sile, ali neizrečeno žalostno je okoli Poreča, Rovinja itd. Tu je listje kar velo, ali uže odpadlo — in grozdje ne more zoreti. Z eno besedo v Istri bode letos malo vina in še to bode v mnogih krajih gotovo slabo. Bog daj Vam Dolenjcem več sreče in da bi poginila vaša trtna uš!

Tužna je bila Istra doslej gledé narodne zavednosti. Dve tretjini prebivalcev je Slovanov (Hrvatov in Slovencev) ena tretjina je Italijanov; pa vendar so do zadnjega časa gospodarili le Italijani. Toda letos so se predramili tako vrli Istrijanci, da so v kmečkih občinah sploh zmagali in tudi v mestih. Nedvomno je, da bode v tej reči vedno bolje. Da to peče in grize Italijane, ni čudno, ali čudno je, da se pri svojej „oliki“ vedejo sedaj tako grdo.

V več krajih so napali Hrvate, zabavljice „porchi chroati“ t. j. svinje Hrvatje itd. Zlasti pa imajo v želodcu tukajšnjo národno duhovščino, dobro vedé, da je ona storila svojo národno dolžnost ter ljudem odprla oči. Zabavljice morajo čuti, da jih ne morem tu zapisati, nekateri so morali le v varstvu žandarmov v Istrska mesta. Mene samega so v teh krajih gledali srpo, da sem se skoraj bal o belem dnevu. Pa Italijančiči, bolj prav — ubogi pritalijančeni zagrizenci — zastonj je vaša jeza — tudi v Istri gre Slovan na dan! Upam, da ni daleč čas, ko bodo imeli v poreškem deželnem zboru večino Hrvatje in Slovenci, kakor se jim spodobi po njihovem številu.

Z Rovtarskih gričev. — Stari ljudje so mi pravili letos po zimi, da bode leto 1889, leto hude ure in nalivov! O vresničenji tega prerokovanja mi Rovtarji pač ne smemo tožiti, da se je pa to prerokovanje po premnogih drugih krajih naše ljube kranjske dežele vresničilo, smo, Bogu bodi potoženo, brali s sočutjem po mnogih slovenskih časopisih.

Zdaj naj povem, kako letos pri nas in naših sosedih letina kaže. Če rečem najpoprej, da nismo imeli spomladi nič slane, v poletji pa nič hude ure, toraj le ugodno vreme, mi bodete brž djali

srečni Rovtarji! In prav pravite! Res, da so žita letos tako lepa in polna, da vsakdor pravi: Hvala Bogu, še boljša letina bo, kakor smo sami mislili. Proso, ajda in oves obeta tudi prav obile, turšica pa tako, da je bo kak mernik za žgance in pa še seme zraven, sicer bodemo v prihodnje po novem semenu povprašali. Čez krompir se moramo pa pritožiti; zgodnji zelo „črni“ gnije, kako se bo pa kasni obnesel — hm! ta se bo po prvem zvrigel. Črnenje krompirja, pravijo nekateri izvira od tod, ker se krompir v preveč gnojno zemljo dene, drugi pa trde, da velika moča in potem hitra vročina k gnijobi krompirja največ pripomore. Naši ljudje tukaj sploh pravijo: „Vreme je krompir skuhalo!“ Mrve (sena) in detelje smo prav obilo nakosili in smem reči, da letošnje leto je leto sena in ta je tudi ena imenitnih kmetovalčevih reči.

Dné 29. julija t. l. prišli so k nam tudi prevzvišeni knezoškof podeliti naši mladini zakrament sv. birmе. Birmancev je bilo nad 140. To je bil za nas zopet dan, ki ga nam je Gospod podelil, in zares, vsak farman bil je vesel tega praznika, toda vsakomur se je veselje v žalost spremenilo, ko smo nekaj dni potem zvedeli, da nas naš preč. g. župnik Anton Korbič kmalo zapusté in se podadó v prijazno dolenjsko faro Vavto Vas. Tega blazega povsem izvrstnega gospoda bodemo Rovtarji vedno v spominu ohranili, a župljanom Vavte vasi, pa čestitam, da dobijo tako vrlega gospoda. Bog živi mnogozasluznega gospoda župnika!

Nova cesta iz Dol. Logatca v Rovte se prav pridno nadaljuje. Dolga bo nad dve ure hoda.

Na sv. Jakoba dan je bila letos pri nas zopet volitev novega župana. Izvoljen je bil skoraj enoglasno dosedanji župan gosp. Jos. Trepal, hišni posestnik. krčmar in trgovec z lesom v Rovtah. Vsaj pa je tudi delaven, in reče se lahko, da je on mož na mestu!

Domače vesti.

(Premembe pri duhovnikih.) Č. g. Al. Bobek v Mokronogu gre za administratorja v Godovič pri Idriji, novomašnika lani posvečena: č. gg.: Jos. Gregorič in Fr. Avsec, postala sta kaplana, prvi v Višnji gori, drugi v Metliki.

(V Ribnici) je praznoval dekan in častni kanonik, preč. gosp. Skubic, svojo zlato mašo 4. t. m., v Leskovci pa 28. julija preč. g. dr. Strbenec svojo sreberno mašo v družbi z nekaterimi bivšimi součenci, ki so bili h krati v mašnike posvečeni.

(V Šenpetru) je imel dné 11. avg. č. g. A. Bojanec novo mašo. Novomašnika je počastilo mnogo duhovnikov iz okolice in odličnih svatov. Petje so oskerbovali bogoslovci pod vod-

stvom v. č. g. P. H. Sattnerja. Novomašniku je pridigoval mil. g. prošt P. Urh. Bog živi novomašnika mnogo let!

(V Šmihelu) bode na dekliški šoli sklep šolskega leta 24. avgusta ob 9. uri dopoludne. Ta dan se bode tudi zamogla videti razstava ženskih ročnih del. Stariši šolskih otrok in vsi prijatelji šolske mladine se s tem uljudno vabijo, da pridejo k tej svečanosti in se tako prepričajo o napredku polnočutnih in gluhtonemih deklic.

(V učiteljski nadaljevalni kurz na Grmu) so bili vsprejeti gg. učitelji: Jan Rudolf v Vrabčah; Fr. Golmajer v Loškem potoku; Iv. Raktelj pri sv. Gregorji; Fran Medič v Leskovci; Ivan Kuhar v Trbojah; Ivan Bajec v Polhovem Gradcu; Fr. Črnagoj v Šmartnu pod Šmarno goro; Henrik Podkrajšek v Radovljici; Jos. Reich na Vinici; Fr. Gregorčič v Metliki; Fr. Galé v Šiški; Janko Likar v Šent Jurij pri Izlakah; Janez Wohinc v Kresnicah; Henrik Likar v Grahovem in Josip Petkovšek v Godeviči.

(Na Gorjancih) se je sešlo 8. avg. več ljudi; darovale so se štiri sv. maše v lepi cerkvi sv. Nikolaja, raz katerega kraja je ob lepem vremenu krasen razgled.

(Šolske novice.) Učitelji kočevskega okraja so imeli svojo uradno skupščino 31. julija v Sodražici, oni krškega okraja pa 3. avgusta v Krškem; pri poslednji je bil učiteljskim zastopnikom v c. kr. okrajnem šolskem svetu izvoljen g. ravnatelj Lapajne.

(Dan sv. Roka) in nedeljo potem 18. avg. bo na Tolstem vrhu pri sv. Roku cerkveno žegnanje in slovesnost novih zvonov. Vabljeni so prijatelji od blizo in daleč, da se te slovesnosti udeleže.

(Toča) pobila je zadnje dni julija nekoliko okolu Boštanj na Dolenjskem. Na več krajih uničila je nad polovico pridelkov.

(Toča) je 7. t. m. hudo potolkla po Zagraci, Kerki, Soteski, Suhorju, Metliki in drugod. Ubogi ljudje, katere je šiba zadela!

(Topničarske vaje) v Krškem so za letos že končane. Konec julija je bil došel k tem vajah celó zapovedajoči general baron Schönfeld iz Gradca. Letos so učinile te vaje na polji več škode, kakor prejšnja leta, ker je bila zemlja ob tem času zeló premočena.

(Kranjske čebele) v Parizu. Čebelar Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem poslal je nekaj panjev čebel v pariško razstavo. On je tudi edini kranjski obrtnik, ki se je udeležil te svetovne razstave.

(Pri Zagorji) se je hrib porušil in cesto ter rudniške železnice tir zasul. Bati se je bilo povodnji. Veliko delavcev je imelo opraviti, da

so napravili novi cesti tir. Nevarnost pa še baje ni odpravljena, utegne se še nekaj hriba porušiti. (Srečo na tleh pobral.) Kramar H. iz L. pri Krškem je na cesti pobral star loterijski listek s tremi številkami, katere je stavil zopet v loterijo, in glej, potegnene so bile vse tri in mu donesle okoli 700 gl.

(Romanje v Marijino Celje) in potem na Dunaj se je udeležilo 134 udeležencev, med temi je bil preč. gosp. kanonik Zamejic in več č. gg. duhovnikov, kateri vsi so se jako pohvalno izrekli o romanji. Vreme so imeli jako ugodno. — Dne 24. t. m. ob 11. uri 40 min. pa odide romarski vlak iz Ljubljane na sv. Višarje in v noči o 24. na 25. t. m. ob 12. uri 10 min. zopet eden ravno tja. Cene so vlakom skoraj za polovico znižane, vožnji listki se dobivajo v Ljubljani pri g. Jos. Pavlin-u Marijin trg št. 1.

(Cvetje iz vertov sv. Frančiška), je časopis za verno katoliško ljudstvo, kateri je sedaj nov tečaj nastopil. Ravno izišli I. zvezek ima sledeči obseg: Kolegij sv. Antona Padov. v Rimu (podobica). Življenje sv. Lovrenca Brindiškega; I. pogl. Njegova otročja leta; njegovo življenje v Benetkah. Kako je treba moliti rožni venec. P. Bernardin Portogruarski, vesoljni poglavar frančiškanskega reda. Kardinal Lavižerij in njegova grobnica. Premaguj samega sebe. Tri prilike sv. Barlaama. Naše redovne zadeve. Iz poslednje okrožnice pč. o. Bernardina, ves. pogl. fr. reda. Zahvala za vslišano molitev. Priporočilo. Izhaja v Hilarjevi tiskarni v Gorici, in velja cel tečaj 70 kr.

Razne vesti.

* (Lastovke v vojni službi.) Znano je že, da ob vojnah za pošiljanje pisem poslužujejo se golobov. Vojno ministerstvo francosko pa sedaj dela poskus z lastovkami, če bi se dale porabiti za tako službo. Ko bi se to posrečilo, bilo bi velike važnosti v vojni, kajti lastovke so jako nagli tiči.

* (Predsednik francoske republike Karnot.) Dva mohamedanca iz daljnega vzhoda prišla sta na razstavo v Pariz in bivata kacic 14 dni v francoski prestolnici. Kacic desetkrat sta srečala predsednika republike. „Kak lep mož je francoski emir“, rekel je Mirza Josuf. „Ni napačen“, odgovori drugi „toda mogočen in bogat pa ne bode, saj sva ga zmirom videla le z jedno in isto ženo. Ali nema nobene druge?“

Listnica uredništva.

Gosp. J. F. M. v P. Ker političnega malo potrebujemo — hvala! —

Gosp. Fr. K. „Bodi zvest maternemu jeziku“ je dobra misel, ali za tisk pesem ni nedovršena. —

Žitna cena v Novem Mestu 12. avgusta 1889.

Domače pšenice mernik 1 gl. 80 kr., Debelače (koruze) 1 gl. 40 kr., Soršice 1 gl. 40 kr., Rži 1 gl. 30 kr., Ječmena 1 gl. 20 kr., Ajde 1 gl. 10 kr., Ovs 75 kr., Krompirja 80 kr.

Loterijske srečke.

Gradec	3. avgusta	28	83	81	7	35
Trst	10. „	36	18	64	82	27

Za zastavo „Dol. Sokola“ so do sedaj darovali:

Prenos iz V. izkaza 239 gl. 34 kr. — Mestna občina 30 gl., Novomeški rodoljubi 14 gl., Neimenovan Kostanjevica 9 gl., Celjski rodoljubi 7 gl., gosp. J. Šumer nabral 6 gl. 17 kr., Tri neimenovane gospice 6 gl., gospa Julijana Rudež Novomesto 5 gl. Gg.: Mohar Martin 5 gl., grof Margheri Otočice 5 gl., Mlakar nabral 7 gl. 30 kr., Rosina Viktor Kostanjevica 4 gl. 20 kr., Frankovič H. 4 gl. Po 3 gl. gg.: Fran Zorc Trebešno in Frid. Schwarz Novomesto. Po 2 gl. gg.: Neimenovan iz Mokronoga, Majer Dunaj, Bralno društvo v Kostanjevici, Bratkovič Trebno. Po 1 gl. gg.: Barle, Ant. in J. Miklavčič, Gluha Sv. Križ, Fran Piskur, Janez Poyše, Zaman Podgrač, Fran Jarc župnik, Rabuza Kostanjevica, Anton Skola, J. Pavlič Kostanjevica, A. Pesec, Marie Tomšič Trebno, Ivan Fortuna, Florijan Zorko Družinskavas, Anton Klinc Dvor. „Pri samcu 60 kr. Po 50 kr. gg.: Florjan Zorko, Josef Fink, Jože Kosak, V. Tomič, Ema Tomšič, Aležij Lilleg Zatičina, Ivan Knez, Kovač, Neimenovan, Fran Gruden Retje, Fran Gregorič Kostanjevica. Po 40 kr. gg.: Fran Žagar, Fran Tomšič Trebno, N. Rosman Trebno, A. Jerše Trebno, V. Caujkar Zatičina, Viljem Fritz Zatičina. Po 30 kr. gg.: Fran Gruden Retje, Tone Straus Kostanjevica. Po 20 kr. gg.: Franc Žura, Janez Glibe, A. Zajc, J. Žgur, Ivan Jeglič, Ana Grabljevec, Neimenovan Šega Kostanjevica, Cerov, Malči Marok, Štavadhar vsi iz Kostanjevice. Po 10 kr. gg.: Auman in Verderber, Neimenovan 6 kr. Bagar pri ljudski veselici 98 gl. 45 kr. Skupaj 581 gl. 62 kr.

Vsem prijateljem in znancem, od katerih se mi ni bilo mogoče osebno posloviti pri mojem odhodu iz Novega mesta, kličem: Na svidanje!

[125]

Vaclav Helmich.

št. 5588.

Razpis.

Na deželni vino-, sadjerejski in poljedelski šoli na Grmu pri Rudolfovem —, z dveletnim poučevanjem in slovenskim učnim jezikom —, izpraznjenih je 7 deželnih ustanov za prihodnje šolsko leto 1889/90. katero se prične 1. novembra 1889.

Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih vinogradnikov, ki so vsaj 16 let stari, čvrstege zdravia, lepega vedenja in so z dobrim uspehom dovršili vsaj ljudsko šolo. Prednost imajo taki kmetski sinovi, od katerih je upati, da se bodo potem na svojem domu s kmetijstvom, vino- in sadjerejo pečali.

Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano, stanovanje in poduk v šoli, obleko si pa morajo sami preskrbovati.

V šolo sprejemajo se tudi:

1) Plačujoči učenci, kateri plačujejo po 33 do 50 kr. na dan za hrano in stanovanje, in pa 20 gl. šolnine na leto; in 2.) eksternisti, ki zunaj šole stanujejo in plačujejo šolnino.

Lastnoročno pisane slovenske prošnje se imajo

do 20. septembra 1889.

izročiti vodstvu deželne vino-, sadjerejske in poljedelske šole na Grmu pri Rudolfovem.

Prošnjam priložiti je rojstni list, spričalo dovršene ljudske ali obiskovane srednje šole, zdravniško potrjilo o čvrstem telesu in trdnem zdravju in župnijsko spričalo o lepem vedenju.

Prošnjam za sprejem proti plačilu priložiti je reverz ali obvezno pismo starišev oziroma skrbnikov, zadevajoč vzdrževanje učenca.

Od deželnega odbora kranjskega v Ljubljani,

dné 5. avgusta 1889.

[122—1]

„Srčna zahvala“

mnogim mestnim gospem, kakor tudi nekeje gospiodični iz Kandije, za obilo pomoč moje ne-pozabljenj soprogi v njenej poluletnej bolezni, kakor tudi za obilo udeležitev pri pogrebu.

Rudolfovo, 1. avgusta 1889.

[126]

Franjo Reisner.

Zahvala.

Podpisani si štejejo v prijetno dolžnost na tem mestu zahvaliti se iskreno blagej družini Hočevarjevej na Rašici za gostoljubni sprejem, posebno pa blagim, prijaznim gospicam hčerkam; nadalje g. zdravniku Zalokarju v Vel. Lašičah za njegovo gostoljubnost o priliki pohoda Levstikove slavnosti, ter vsem kličemno krepko: Na zdar!

Dolenjski „Sokol“.

Javna zahvala.

Podpisani zahvaljuje se najtopleje slav. društvu „Riunione Adriatica di Sicurtia“ v Trstu, katero je blagovolilo po okr. zastopniku Ant. Kunstek-u celi zavarovalni znesek 753 gl. in sicer popolnoma, za kolikor sta bila dotična poslopja zavarovana, ne vračunši si kakih ostankov ali stroškov izplačale; isto tako tudi Ignaciju Mulhu 5 gl. za trud, ker je pri požaru veliko pripomogel, da se ogenj dalje ni razširil, darovalo.

V Pustimjavorju, 13. avgusta 1889.

Anton Lekar l. r., župan.

Anton Dremelj l. r., pogorelec.

Anton Kunstek, okr. zastopnik „Riunione Adriatica di Sicurtia“ v Šentvidu na Dolenjskem. [127]

Prostovoljna dražba zemljišč in hiše v Krškem.

Slavno o. kr. okrajno sodišče v Krškem dovolilo je z odlokom od 19. julija 1889 št. 6867 prostovoljno javno dražbo v zapuščino dne 14. aprila 1889 v Krškem umerle Terezije Sotelšek spadajočih neobremenjenih zemljišč vlg. štef. 127 in 128 kat. obč. Krško in se bo ta dražba 20. avgusta 1889 dopoldan ob 9. uri na licu zemljišč vršila.

Zemljišče vloga št. 127 kat. obč. Krško obstoji iz stavnišča parcl. štef. 80 z nezagotovljenim katastralnim površjem 52 □ seznjev z novo, zidano, do incl. 1898 davka prosto hišo št. 32 z dvema nadstropjema, s tremi prostornimi kletmi pod zemljo in eno v pritličji, v pritličji z vežo in dvema sobama za stanovanje, kuhinjo in kamro za spravljanje jedil, v prvem nadstropji s tremi sobami in kuhinjo, v drugem nadstropji s 4 sobami, iz mej katerih se lahko ena priredi za kuhinjo, v podstrešji z eno sobo in eno kamro za prekajenje svinjskega mesa, na dvorišču s hlevom za konje in govedi in svinjskim hlevom, prostorno drvarnico in skladiščem za stelo, nadalje iz vrta parcl. štef. 42/2 z nezagotovljenim katastralnim površjem 109 □ seznjev in se bo klicalo za cenilno vrednost 5850 gl. Vsa poslopja so v dobrem stanji in za gostilničarsko obrt pripravna, katera se je poprej tamkaj izvrševala.

Zemljišče vlg. štef. 128 kat. obč. Krško obstoji iz gozda parcl. št. 101/11 z nezagotovljenim katastralnim površjem 1 oral 389 □ seznjev, ki je s starim drevjem dobro obraščen, ter se bo klicalo za cenilno vrednost 80 gl.

Dražbeni pogoji, vsled katerih mora vsak ponudnik pred dražbo 10% varščine položiti, ki se bo še le v zadnji obrok kupnine vračunila, in vsled katerih se mora četrtina kupnine takoj po dražbi v roke sodnega komisarja, četrtina v treh mescih, četrtina v šestih in zadnja četrtina v devetih mescih od dne dražbe izplačati in cenilni zapisnik se zamore v uradni pisarni podpisane sodnega komisarja ob navadnih uradnih urah pogledati ter se zamore pri njem tudi vse, kar se te zadeve tiče, poizvedeti.

V Krškem, dne 29. julija 1889.

C. kr. notar kot sodni komisar:

Dr. Jurij Pučko.

[121]

Hiša v najem.

Podpisana daje hišo št. 45 v Kostanjevici, za vsako obrt pripravljeno, obstoječo iz treh sob, kuhinje in kleti, zraven stoječega velikega vrta, pod dobrimi pogoji na več let takoj v najem. Hiša stoji poleg cesarske ceste in je posebno sposobna za gostilno, usnarja, kovača itd., gostilna pa je bila v tej hiši že nad 40 let.

Natančneje se poizve pri lastnici

[123—1]

Antoniji Tomic v Kostanjevici.

Dijake na stanovanje

sprejme Marija Mahorčič v Kandiji, ali pa odda tri sobe v najem. Plača po dogovoru. [124—1]

Oskrbništvo skupnih grajščin Grm, Boršt, Graben in Dobrava

naznanja, da se bodo v torek po Vel. Šmarnu to je 20. avgusta po parcelah prodajale

njive in hosta.

Prodaja se bo vršila pri Plantanu v Kandiji ob 9. uri zjutraj. Vsaki kupovalec ima 10% vadiuma položiti. [119—2]

V prodajalnico z različnim blagom išče se

učeneec,

lepega obnašanja ki je najmasj 4razredno ljudsko šolo dovršil. [114—2]

Franc Kastelle,

trgovce v Kandiji pri Novomestu.

Mlin z žago

se da na šest let v najem, in to le zaradi bolehnosti gospodarja. Vse je v dobrem stanu. — Pogodba in vse drugo se zve pri Janez Nahtigal-u na Bregu pri Žužemberku. [111—2]

Ogersko-francoska zavarovalna banka

„Franko Hongroise“

s poroštenim premoženjem nad

osem milijonov goldinarjev

zavaruje poljske in senošetne pridelke v kozolcih na podu in v shrambah zoper

požarne škode

po najmanjših cenah.

Nastale škode se hitro in vestno izplačujejo.

Ponudbe prejema in poizvedbe izdava Glavni zastop za Kranjsko v Ljubljani, Marijin trg štef. 1 v I. nadstr. (v gosp. Rantovi hiši) kakor tudi vnanji zastopniki.

Z spoštovanjem

Jos. Paulin,

glavni zastopnik.

[120—2]